

OLIKA

ISPORTEN

MÖRKT VATTEN

Jonna Berggren

Andra titlar i Isportserien:

ISPORTEN Andra sidan
ISPORTEN Glitterhiem

Fler böcker kommer, håll på koll på www.olika.nu

OLIKA
FÖRLAG

Böcker ut & in – ut med stereotyper – in med möjligheter!

OLIKA förlag AB 2017
www.olika.nu
ISPORTEN Mörkt vatten
Skrivit: © Jonna Berggren
Form: Hanna Zimmerman Lamby
Karta: © Martin Hedvall
Tryck: Lettland 2016
Andra utgåvan, första tryckningen
ISBN: 978-91-88347-20-6

Det här är en omarbetad version av boken
Isporten del 1: Väktaren och stenarna

ISPORTEN

MÖRKT VATTEN

Jonna Berggren

Det som hände tidigare

Ismail och Maya hade flytt i flera dagar nu. Maya hade mörka ringar under ögonen. Hon var utmattad. Sorgen efter faderns död och kampen mot Ondskan tärde på hennes krafter.

Mayas magiska konster hade räddat dem gång på gång från upptäckt. Det hade flera gånger varit mycket nära, men i sista stund hade hon lyckats gömma dem. Ändå tappade inte den onde magikern, han som kallades Ondskan, spåret.

Inlandsisen var så stor och mäktig att bara varelser med vingar kunde ta sig över den. Som tur var fanns det en spricka, den löpte rakt genom den massiva inlandsisen och sammanförde Islandet med havet.

De följde den smala sprickan. Trots att det var dag var det halvmörkt där de skyndade fram på botten av klyftan. Det ljus som ändå fanns där var blåaktigt och tycktes komma från isen själv, tillsammans med kylan som strålade ut från den. I timmar hade de halkat fram där nere. Långt ovanför syntes den ljusblå himlen. Det var märkligt tyst. Men då och då bröts tystnaden av dova smällar från isen. Ljuden kom från isens rörelser långt borta när nya sprickor bildades och gamla försvann.

Plötsligt hördes ett annat ljud. Det fräste till och ett ljussken bländade dem.

Ondskan närmade sig!

– Fort! Skynda dig, Ismail, flämtade Maya. Ondskan har släppt ut ljusormar.

Hon ökade farten. Ismail vågade inte vända sig om utan lade all kraft på att hinna med i hennes höga tempo. Han fruktade att de inte skulle hinna fram i tid, innan isporten stängdes. Sprickan var den enda vägen till porten, eller Isaaffik som hans farmor kallade den.

Men det var en farlig väg att gå, det visste alla. Förrädisk, som om den inte ville släppa igenom någon.

Ismail hörde Ondskans tunga andhämtning bakom sig. Ondskan kom hela tiden allt närmare. Han ville stoppa dem från att nå isporten. Hindra Maya från att komma undan och få tag i det som Ismail förvarade i läderpåsen. Ismail kände hur hjärtat bankade i bröstet, både av ansträngning och rädsla. Kanske skulle han aldrig mer få återse sin egen värld, farmor och mamma.

Sprickan var inte rak utan svängde hit och dit. Därför kunde de inte se så långt, varken framåt eller bakåt. Det var nog det som gjorde att Maya lyckades rädda dem.

Just efter en krök, när de för en stund var utom synhåll, sträckte hon ut handen mot honom. Ismail tog den i språnget och hon drog honom till sig. Han snavade, men föll inte och strax stod de alldeles stilla mot den blåskimrande väggen. Så omfamnade hon Ismail samtidigt som hon tryckte honom mot väggen.

Bakom henne såg Ismail det fladdrande skenet närma sig. Ondskans ljusormar! Snart var de förlorade. Maya pressade honom hårdare mot isen, som om hon ville skydda honom med sin kropp.

Plötsligt gav den hårda isen vika och de gled in i den. Isen omslöt honom, inte hård som han hade föreställt sig den, utan mer som en formbar massa. Det var kallt men inte obehagligt. Trots att de befann sig cirka en armlängd in i isen var det möjligt att se genom den. Utanför fladdrade ljusormarna. Ismail såg Ondskan som en skugga mot det starka skenet. Han vrålade högt av vrede, men tycktes inte se dem.

Maya tog Ismails hand och ledde honom beslutsamt vidare genom isen. Hennes magi kändes som stickande nålar i huden och den fortsatte att göra isen mjuk, nästan flytande. När de lutade sig framåt eller föste undan ismassan med armen gav den genast vika och släppte fram dem. Alla ljud sögs upp av isen. Det, och känslan av att ständigt ha ett jämnt tryck mot kroppen, gjorde att Ismail trodde sig förstå hur det måste kännas att dyka ner på mycket djupt vatten.

Plötsligt frigjorde Maya dem ur isen och utan att tala om vad som just skett skyndade de vidare i sprickan. Så äntligen kom de ut ur isen och stäppen tog vid. Den sista natten vilade de där, gömda på en klippa.

Bakom dem reste sig isen, som en ofantlig mur av kyla som vakade över dem i halvmörkret. Om nätterna gjorde

all is och snö Islandet till ett ödsligt skymningsland.

De var nära nu. Ismail kunde känna isporten. Tack vare Maya hade de klarat sig ännu en gång och med lite tur skulle han snart komma hem. Han tittade upp mot den svarta himlen. Vintergatan syntes tydligt och han kunde känna igen Karlavagnen, eller Stora björnen som den också kallades. Ur hans mun stod ett moln av vattenånga i den klara natten.

De virade plädarna runt sig.

– Han kommer inte ge upp, varnade Maya. Jag tar vakten.

Trots rädslan för Ondskan, och att han sannolikt ännu var efter dem, slumrade Ismail till.

Tidigt, före gryningen, väckte Maya honom.

– Det är dags! Är du vaken? viskade hon.

Ismail nickade till svar. Han tog fram den sista brödbiten och gav henne hälften. De åt under tystnad och packade sedan ner sina få tillhörigheter. Innan de lämnade nattlägret kontrollerade han än en gång att han hade läderpåsen med de betydelsefulla eldstenarna. Det var ju för deras skull han hade gjort den här farofyllda resan.

Ismail tittade på Maya i smyg och var glad att hon skulle följa med honom till hans värld. Han hade direkt fattat tycke för flickan med det mörka håret, de sneda ögonen och tatueringarna. Hennes leende gjorde honom glad. Hon hade snabbt blivit hans bästa vän.

De måste skynda sig. Porten blev mindre, det kände

Ismail. Farmor väntade på andra sidan och hon skulle snart inte orka hålla den öppen längre. Trots oron var Ismail nöjd. Han hade lyckats med sitt uppdrag och hittat eldstenarna. Läderpåsen hängde tung i hans bälte. Nu skulle de bara ta sig den sista sträckan fram till havsviken.

Den sista biten var marken helt täckt av stora stenar. Vart de än tittade såg det likadant ut. Inget växte här förutom lavan på stenarna. Men Ismail visste vägen. Det var ansträngande att hoppa från sten till sten. I ett par timmar kämpade de på. Låren värkte och svetten sved i ögonen.

Ljudet av vågor och skriet från måsar talade om att de var framme. Ismail sprang de sista stegen upp på klippan och Maya följde efter. Tillsammans tittade de ut över omgivningen.

– Där är det, sa han och pekade ut viken.

Vattenytan låg slät och blank. Branta klippor skyddade viken från havets bränningar utanför. Hon tittade frågande på honom:

– Vad menar du?

– Porten är nere i vattnet. Vi måste hoppa från klippan och simma ner. Sedan är vi säkra.

Maya drog efter andan och såg både skrämt och nyfiket ner mot vattenytan. I hennes värld var allt vatten bedövande kallt och farligt.

– Lita på mig, sa Ismail uppmuntrande.

Maya nickade. Det fanns ingen tid att tveka. Precis när de tog varandras händer för att kasta sig i vattnet kände de

den hotande kraften komma farande mot dem i ryggen. De förstod genast vem det var och lade ingen tid på att vända sig om för att se efter.

Tillsammans dök de och simmade med kraftiga simtag ner i djupet. Snart fick de syn på ljuset och simmade ivrigt vidare. Med ens var de igenom. Vattnet blev varmt och solstrålar silade ner mot dem. Maya och Ismail simmade upp till ytan och fram till strandkanten.

Maya tittade sig förbluffad omkring. Inget var sig likt. De hade dykt ner i en iskall havsvik och kom upp i en tjärn med ljummet vatten. Det här var alltså pojkens värld. En äldre kvinna stod vid stranden. Hon log lättat när hon fick syn på dem.

Plötsligt ändrades kvinnans ansiktsuttryck och Maya hörde ett fruktansvärt morrande ljud bakom sig.

En stor svart best kom upp ur vattnet. Tomma ögonhålur glodde på henne. Den höjde en tass med sylvassa och knivlånga klor. Besten öppnade käften och vrålade. De kraftiga tänderna såg ut att kunna krossa en trädstam. Besten tog ett kliv närmare. Men något var fel. Pälsen började glöda och med ens slog lågor ut från den.

Den äldre kvinnan skyndade fram. Hon såg så liten ut jämfört med besten.

– Den brinner! skrek Ismail upphetsat. Den tål inte att vara på den här sidan!

– Du har rätt, pojk, ropade kvinnan tillbaka.

Med barsk stämma uttalade hon sedan de mäktiga

orden som skulle sluta porten. Maya förstod att det var en trollformel. Hon kände igen en del som sitt eget språk. Särskilt ett ord upprepades. Det var ordet Isaaffik och betydde isporten.

– Vänd om, ditt odjur! skrek kvinnan. Skynda dig tillbaka om du vill leva vidare, för strax stängs porten.

Bestens päls brann alltmer, men den verkade knappt bry sig om det. Den stirrade bara hatiskt, först mot Maya och sedan mot Ismail. Men i nästa stund var det som om odjuret kände eldens lågor, för plötsligt vände den om och kastade sig ylande ner i vattnet och försvann.

Ismail sprang fram till sin trötta farmor och tillsammans tog de sig längre upp på stranden. Maya såg på dem. De var hennes nya familj. I hennes hjärta blandades sorg och glädje. Sorg över den fader som hon hade förlorat och glädjen över den nya familj som hon funnit. Maya kände sig plötsligt matt och omtumlad av alla märkliga händelser och starka känslor.

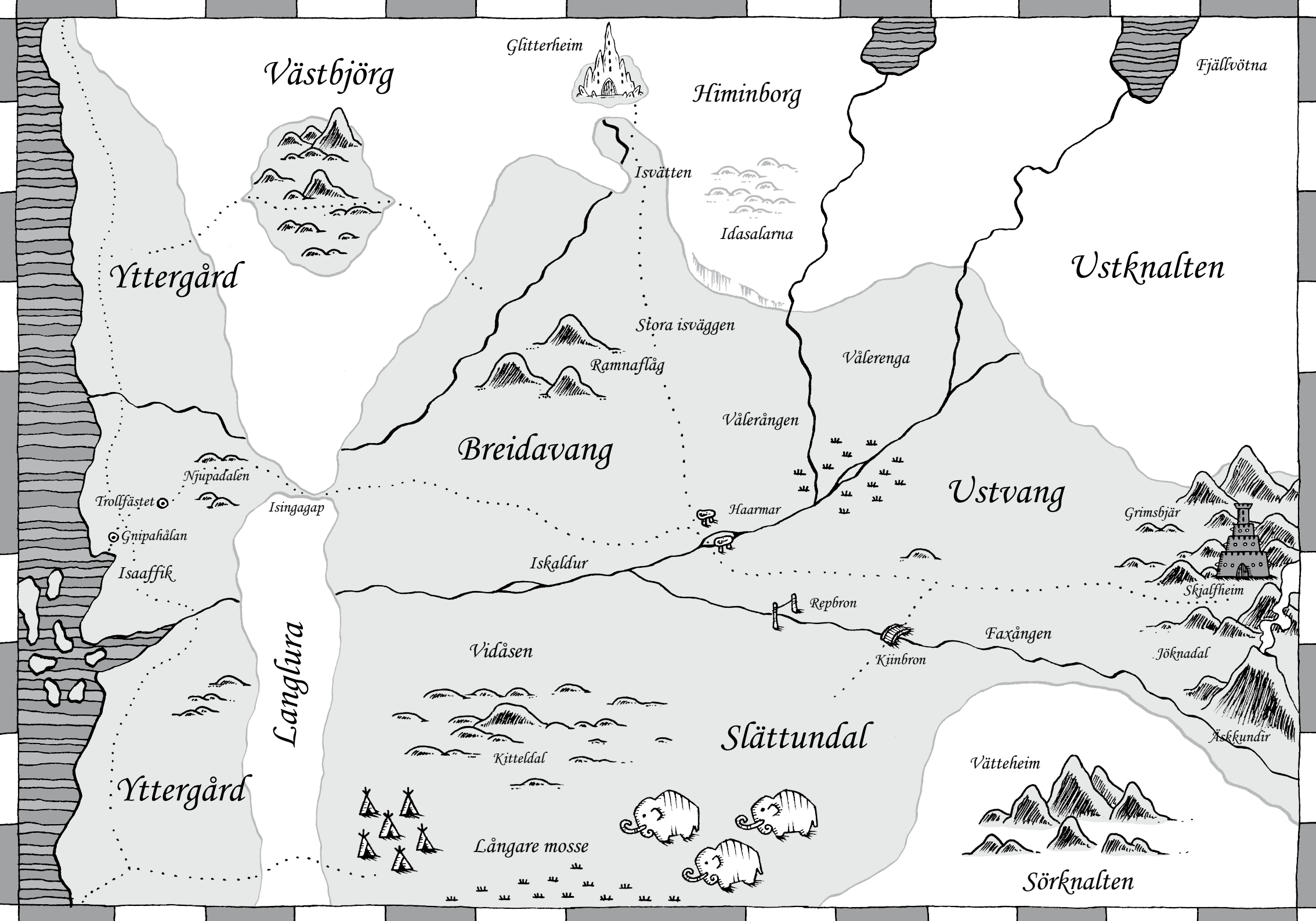
– Farmor! Det är någon jag vill att du ska träffa, sa Ismail och vände sig mot Maya.

Han ryckte förskräckt till, som om hon gjorde honom rädd. När hon försökte ställa sig upp för att gå emot honom, gick det inte. Istället föll hon klumpigt framåt och kravlade på alla fyra. Kroppen lydde henne inte och kändes främmande. När hon tittade ner på sig själv upptäckte hon till sin fasa att hela hon var täckt av tjock och raggig päls. Hon var inte längre människa!

Det måste ligga en besvärjelse över porten, tänkte hon,

mer förbluffad än rädd. Sådan magi kunde hon inte rå på. Så förändrades även hennes sinnen, med ens blev alla lukter starkare och människornas känslor tydligare. Maya kände inom sig att Ismail var upprörd. Därför sträckte hon fram nosen och slickade honom lugnande i ansiktet.

När de hade lämnat stranden låg vattnet åter stilla. Inget fanns kvar som vittnade om det märkliga som just hänt, inget utom en egendomlig sak. Det var en snidad trästav som flöt upp och drev iväg på vattenytan.

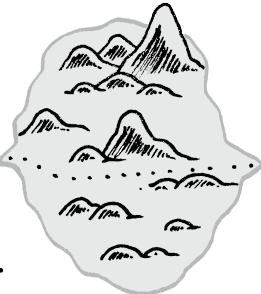

Västbjörg

Glitterheim

Himinborg

Fjällvöttna

Isvätten

Idasalama

Ustknaalten

Yttergård

Stora isväggen

Ramnaflåg

Vålerenga

Breidavang

Vålerången

Ustvang

Njupadalen

Trollfästet

Isingagap

Grimsbjär

Gnipahålan

Isaaffik

Haarmar

Skjalffheim

Iskaldur

Repbron

Faxången

Langlura

Vidåsen

Kinnbron

Jökndal

Yttergård

Slättundal

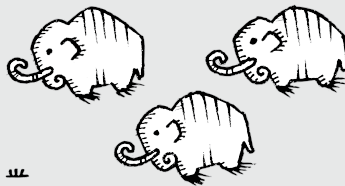
Kitteldal

Vätteheim

Askkundir

Långare mosse

Sörknaalten

författare

Jonna Berggren bor i Varberg tillsammans med sin familj, hund och katt. Tidigare bodde Jonna i Frillesås där bokens Jamina och Milo också bor, och i närheten finns Fjärås Bräcka, en israndsbildning som den mäktiga inlandsisen skapade för 14 000 år sedan och naturen här har inspirerat till Isportenserien, liksom arbetet som biolog och lärare. "I mina böcker vill jag blanda magi och mystik med vardag. Jag vill att du som läser ska känna samma känslor som Jamina och Milo och genom dem få uppleva Islandet med sina mammutar, flygare, vättar och troll. Jag inspireras mycket av naturen när jag skriver, men också av min farmor som var uppväxt på den tid då sällsamma varelser fanns. Genom mina böcker får vi veta att de verkligen finns, men också varför vi så sällan ser dem."

ISPORTEN

MÖRKT VATTEN

Jamina har alltid varit annorlunda. Som det där att hon kan hålla andan nästan hur länge som helst, och klara kyla bättre än alla andra. I alla fall nästan alla andra. När Milo börjar i hennes skola upptäcker Jamina att det finns fler som hon. Snart upptäcker även Väktaren Ismail deras speciella förmågor. Det är Ismail som vaktar den sista Isporten, vägen till en värld där magi och mystik är en självklarhet. En värld som håller på att gå förlorad och som bara Jamina och Milo kan rädda.

"Bästsäljarkvalitet!"

Kim M. Kimselius

Fler titlar i serien
Isporten!

ISBN 978-91-88347-20-6

9 789188 347206

